Ч. 130. Неділя 23 (10) червня 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справи парляментарні. — З французского парляменту. — Вибори президента в Сполучених Державах.

На вчерашнім засіданю палати послів по промові пос. Зомера відкинено у звичайнім голосованю внесене референта меншости комісиї пос. Ляйтнера (соц.-дем.), щоби перейти до дневного порядку над войсковими предложенями; а в поіменнім голосованю, яке відбуло ся на домаганє пос. Фресля, рішено 268 голосами проти 95 голосів перейти до подрібної розправи.

На пропозицию президента рішено відбути сю розправу в трех ґрупах: перша обнимає 1 і 2 розділ войскового закона (§§ 1—40), друга розділи від 3 до 7 войскового закона (§§ 41 до 88); третя обнимає закон про краєву оборону.

Тимсамим відкинено внесенє пос. Зайца про дебатоване у 8-ох ґрупах і послів Габермана й Екснера що-до 7-ох ґруп.

Палата приступила до подрібної дебати.

У французскій палаті послів вела ся оногди дискусия над войсковим буджетом. Кількох бесідників звернуло увагу на новий войсковий закон і вказувало на потребу скріпленя французского войска. На се заявив міністер Мільран, що нема причини до несупокою що до удержаня мира, але мимо сего уважає міністер війни за свій обовязок приготовити войско на всякі можливости. Признає, що в Німеччині скріплено войско, але не думає, щоби у Франциї було потреба на ново заводити трилітну службу при кінноті і кінній артилерії. В 1913 р. почне ся бранка муринів в Африці. Вкінци заявив, що є конечність, щоби Франция одержала першеньство на поли летництва.

В Сполучених Державах північної Америки відбувають ся тепер передвиборчі збори в справі вибору президента. З табору републиканців кандидують два найвизначнійші американьскі мужі державні, а то Рузвельт і Тафт. Оба дуже пристрастно поборюють ся. Републиканьска партия має рішити, котрого з них має поставити як свого кандидата. В тій ціли скликала она конвент т. є. збори до Чікаґо, де обговорювала ся та справа. Ґубернатор Гедлей поставив внесенє, щоби змінити лісту, приготовану народним конвентом з уваги на те, що 80 делеґатів Тафта вибрано в нечесний спосіб. Почала ся горяча дискусия, серед якої розгравали ся крикливі сцени. Під адресою народного конвенту посипали ся обиди: Рабівники, злодії!

Предсідатель народного конвенту заявив, що внесенє Гедлея не стоїть на дневнім порядку, бо конвент ще не з'орґанізований; бесідник іменує Рота провізоричним предсідателем. Сторонники Рузвельта іменували провізоричним предсідателем Ґоверна. В голосованю Рот одержав 558 голосів, а Ґоверн 502, отже перший вибраний предсідателем. Сподіють ся, що Тафт побідить.

Дальше доносять в тій справі: Приклонники Рузвельта і Тафта радили 3 години над внесенем ґубернатора Гедлея, щоби вичеркнути з лісти участників 92 делеґатів Тафта, яких мандати заквестіоновано, і щоби сю лісту доповнити приклонниками Рузвельта. Коли Ватзон, провідник приклонників Тафта, замкнув дискусию, повстав величезний крик; сторонники Рузвельта уладили в салі похід і кричали так довго, аж поки не похрипли. Якась пані на ґалериї вивісила портрет Рузвельта, тоді замішанє дійшло до найвисшої степени; паню сю спровадили на долину і занесено ві на руках та посаджено на трибуну бесідників. Почули ся оклики: Вибираємо Рузвельта! Вкінци принято 584 голосами против 510 внесенє Ватзона, щоби не принимати внесеня ґубернатора, що домагав ся виключеня від голосованя сторонників Тафта. Принятє внесеня Ватзона є триумфом Тафта.

Злочинці.

(Оповіданє з російского).

Сплячого пристава Бухвостова розбуджено і повідомлено, що хлопи привезли єму до переслуханя двох зловлених злочинців, Павла Шестихатку і якогось другого, незнакомого, котрий укривав своє назвиско.

В документі, який хлопи вручили приставови, доносила громадска власть, що арештовані люди нарушили „васадничі права і підпадають під кару відвічальности“.

Пізнійше писар громадский простим людским язиком оповідав, що оба зловлені поводили ся нивше всякої критики. Шестихатка влетів до арендаря, жида Зальмана, порозбивав і поломив всї знаряди, зранив ручкою від сковороди жінку арендаря, а синови арендаря обірвав ухо. Допроваджений до уряду побив війта, десятникови вибив два зуби, а єму, писареви, хотів „ушкодити фронтові части тіла“.

Обірване ухо і вибиті два зуби прислано рівночасно з письмом, завинені в засохлу, перепоєну кровію шмату.

Другий, незнаного імени чоловік, показав себе винним, бо коли стрінули єго в городі, не хотів виявити свого назвиска, а при ревізиї знайдено у него пачку проклямаций, бомбу і руду, штучну бороду.

Пристав Бухвостов перечитав папір, засвистав, почіхав ся в необголену бороду і пробурмотів:

— Лайдацкий народ!

По лици єго не можна було пізнати, о кім він так думав, чи о хлопах, котрі перервали єму сон, чи о Шестихатці, котрий урвав ухо синови арендаря, чи о чоловіці, котрого назвиска не знали, а котрий носив якісь проклямациї.

Пристав відхилив двері від канцеляриї до передної комнати і закликав на десятника:

— Впускай по черзї!

До комнати вступив високий, почорнілий хлоп в короткій свитці, з вузенькими, калмуцкими очима, зі стоячим волосєм як віхр на шишковатій голові.

Стояв перед бюрком пристава і понуро вдивив ся в конець розірваного свого лівого чобота.

Пристав Бухвостов скоро наближив ся до него, енерґічним рухом руки підніс до гори спущену голову і примкнувши очи, сказав:

— Гарний з тебе пташок, ти Шестихатка! Тобі не Шестихатка називати ся... але...

Пристав хотів сказати щось сьмішного, щоби полягало на гумористичнім перекрученю назвиска Шестихатки, а рівночасно, щоби звучало злобно і сьмішно супротив єго опису, але місто сего закінчив несподівано:

— Але драбом!

Потім пристав перейшов в поважний урядовий тон.

— Пишуть тут на тебе, що ти урядив бучу у арендаря, що ти урвав ухо єго синови, що вибив війта і вибив десятникови зуби. Чи се правда?

Почорнілий хлоп поглянув з під лоба на пристава і пробурмотів:

— Правда

— Чувані се річи! — Стріпнув руками пристав. — І до того ще признав ся! Щож завинив тобі арендар?

Хлоп ще раз глянув уважно на пристава і сказав:

— Я все бю жидів.

— За щож ти їх беш?

— Они мучили Христа і не узнають також власти. Найбільше за се неузнаванє начальства.

— Гм.. — застановив ся пристав. — Але мимо того бити їх ти не маєш права!

— Но, а се як — розложив руки хлоп.— Я кажу їм: „Почекайте, пан ґубернатор всїх вас вивішає, а они кажуть, йіби арендар каже, що мені там твій ґубернатор, я єго за три рублї куплю!“

— Чи так сказав?

— Зовсім так! Почекай, кажу єму, буде пан пристав знати о твоїм говореню. А він, паскуда, сьміє ся і каже: Як ваш ґубернатор варта три рублї, то пристава можна мати за пів рубля.

Новинки.

Львів, 22 червня 1912.

— **Іменованя і перенесеня.** Пан Намістник переніс старостів: Зиґм. Реттінґера з Рогатина до Жовкви і Фр. Стейбаля з Тарнова до Бібрки, а поручив управу старостства в Підгайцях, стар. комісареви пов. дрови Стеф. Таньскому, а управу старостства в Рогатині старш. комісареви пов. Стан Потоцкому; — переніс комісарів повітових між иншими: Стан. Ґавла з Бучача до Турки, Стан. Іллясевича з Турки до Станиславова, концепістів Намістництва: Каз Ґоліньского зі Зборова до Бучача, Едм. Ґроблевского з Калуша до Бялої, Ал. Войнара з Коросна до Калуша, Макс. Мацяшка зі Львова до Зборова.

— **Інститут** ім. Митрополита ґрафа Андрея Шептицкого в Тернополі розписує конкурс на приняте учеників середних шкіл на р. 1912/13. Доплата місячна виносить 50 К. Поданя належить вносити до кінця липня на руки о. Володимира Громницкого в Тернополі.

Виділ інституту подає інтересованим Отцям до відома, що 30 серпня о годині 3-ій по полудни відбудуть ся в домі парохіяльнім в Тернополі збори батьків, на яких Отці будуть могли дати директиву, як має бути проваджений інститут, як рівнож ухвалять, який має бути харч в інститутї.

— **П. Віцепрездент Краєвої Ради шкільної** др. Ігнатий Дембовский підчас послідної подорожи візитацийної брав участь в ґімназияльних і семінарийних іспитах зрілости в Кракові, Тарнові, Дрогобичи, Сяноці і Самборі та звидів перед тим численні школи в тих містах і охрестности. Крім того звидів кількадесять шкіл народних в повітах тарнобржескім і низькім.

— **Прогулька техніків з України** визначила собі на два слідуючі тижні таку дорогу: 24 червня Приїзд до Перемишля о год. 6 10 вечером. 25 і 26 с. м. Перемишль і околиця, 27, 28 і 29 с м Дрогобич, Борислав, Тустановичі, Трускавець. 30 Урич Сьвято вмурованя памяткових таблиць Шевченкови і Шашкевичеви. 1 липня з Урича на Парашку; схід до Сколього, звідси поїздом до Синевідска вижнього. 2 липня. Синевідско виж. і околиця. 3 липня. Через Бубниці до Болехова, звідси поїздом до Стрия. 4 і 5 липня. Стрий і околиця. Просимо всюди місцеві комітети занятп ся принятем гостий. — Комітет.

— **Гості з України в Дрогобиччині.** Спільний комітет українських товариств в Дрогобичи рішив приняти дорогих Гостий після сеї проґрами: Четвер 27 червня приїзд і звиджуване фабрик в Дрогобичи. Пятниця 28 червня звиджуване копалень і варстатів металічних в Бориславі. Вечером поворот до Дрогобича, де відбуде ся сьвяточний вечер в честь Т. Шевченка о год. пів до 8 ої в міскій сали, а о год. 11 комерс в „Рускім Касині". Субота 29 червня відпочинок, евентуально поїздка до Трускавця. Неділя 30 червня Прогулька до Урича та відслонене памяткової таблиці в честь Шевченка, Шашкевича і Франка. Хто з Дрогобиччини або з сумежних повітів хотів би взяти участь в прогульці до Урича, зволить зголосити ся до „Руского Касина" в Дрогобичи.

— **З судової салї.** Перед судом присяжних у Львові відбувала ся вчера досить ориґінальна розправа. На лаві обжалованих засїла Євка Лукавска, жінка господаря з Селиск, обжаловбна о то, що їдучи дня 2 січня с. р. дорогою через Сихів, вхопила 11-лїтного хлопця Петра Венгриновича і повезла до себе до дому, де він мусів їй служити. В акті обжаловано: Коли Лукавска переїзджала через Сихів, побачила там 11-лїтного Петра Венгриновича, сина селянки з того села і 14-лїтну єго сестру. Лукавска задержала сани і зачала розмову з дїтьми та намавляла хлопця, щоби їхав до неї на службу. Хлопець відповів, що в зимі нїхто не потребує слуги, а впрочім вимавляв ся тим, що матїр буде за ним плакати. Тоді Лукавска вхопила єго за руки, висадила на сані, накрила міхом і повезла до Селиск. Малий Петрусь мусів через довший час служити у Лукавскої, аж остаточно матїр єго при помочи жандармериї відшукала і відобрала від Лукавскої.

Лукавска оправдувала ся тим, що хлопця зовсїм не забрала примусово, а судиї присяжні набрали переконаня, що дійстно так було і Євку Лукавску зараз випущено на волю.

— **За пізно — бо втік.** П. Мендрихович, мешкаючий при ул. Сикстускій ч. 30, зачув оногди вечером, що на поді хтось ходить і там досить голосно порає ся. То викликало в нїм підозріне і здогад, що то певно порає ся там якийсь злодій. Пішов отже тихонько на під, а коли легко відчинив двері, побачив там якогось мужчину, убраного в твердий капелюх, котрий запитаний, що тут робить, відповів револьвером, стріливши два рази до п. Мендриховича. На щастє оба вистріли хибили. П. Мендрихович заалярмував жителїв дому і завізвав полїцию. Тимчасом злодій втік на дах і пустив ся шукати собі иншої дороги. По хвили явив ся на місци відділ полїциї, зложений з 10 мужа з комісарем попеперед. Було однак вже запізно, бо розбишака тимчасом втік.

— **Концерти,** які уладжує тов. „Акад. хор Бандурист" підчас сегорічних ферий на дохід „Рідної школи" і стипендийного фонду ім. М. Лисенка, відбудуть ся в отсих місцевостях: в липни Золочів 15-го, Зборів 16-го, Тернопіль 17-го, Скалат 18-го, Теребовля 21-го, Хоростків 22-го, Чортків 23-го, Скала 24-го, Борщів 25-го, Залїщики 29-го, Чернівцї 31-го — в серпни Коломия 1-го, Делятин 2-го, Микуличин 3-го, Тисьмениця 6-го, Бучач 7-го, Підгайцї 9-го, Бережани 11-го, Перемишль 12-го. В концертах тих обіцяли доси ласкаву співучасть: Вп. п. Олеся Параховняківна, Впр. о. Евген Купчиньский, Вп. п. Михайло Гарасевич і тов., О. Пежаньский. По кождім концерті відбудуть ся танцї. Виділ тов. „Бандурист" звертає ся отсею дорогою з горячою просьбою до Вп. земляків висше названих місцевостий, щоб помогли нам ласкаво при устроюваню концертів. Поміч ся відносила би ся головно до винайму салї і фортепяну. Всїх, що зволять жертвувати свою ласкаву поміч, просимо подати свою адресу на руки Ярослава Сімяновича, Львів, ул. Куркова ч. 10, II. пов. — *Виділ.*

— **Мантїйства і дефравдациї.** В руссофільскім товаристві „Самопомощ" викрито сими днями значні „неправильности", виконувані в той спосіб, що дирекция подавала ческим банкам до відомости видумані вкладки і резервовий фонд та в той спосіб діставала від тих банків високі кредити, за котрі куплено недавно каменицю при ул. Галицкій. При тім купні почислили собі директори добрі провізиї, бо дефіцит знайдений при шконтрі доходить до 18.000 кор. — З Бовшівця доносять, що там був оногди судия слідчий з Бережан, радник Рибіцкий і переводив дальші доходженя що-до мантїйств, яких допустили ся повтїкавші директори тамошного кредитового заведеня. Пе-

---

— Що? — що? — говорив... так?

— Зовсїм так!

Притав несподївано розсьміяв ся.

— А за що ти обірвав єго синови ухо?

— Бо я так собі подумав: коли ти обиджуєш мою власть, то я справедливо твому синови пообриваю уха Маю право! Рішуче право!

— Га! га! Ах... ти осле! Ти бараняча голово! Але уважай. Ту пишуть, що ти там прямо різню счинив. Защо ти арендарку сковородою ударив?

— Она, ласкавий пане, на жінку ласкавого пана клепала обиджаючо. На добродійку.

— Що — о? — якось немило усьміхнув ся пристав. — Добре. Вже про се ми запитаємо ся арендарки. То лише, брате, не добре, що ти війта скривдив і що витрутив тому десятникови зуби. Защож ти їм се зробив?

— Они також. Я кажу: „не важте ся мене арештувати. Я поставив ся за пана пристава". А они менї на се: „а щож то за цяця твій пристав?" Так, так, відповіли: цяця! В очах менї потемнїло. Щоби о начальстві так говорити? Ну й я замахнув ся.

— Га! га! га! Як виджу, що ти не дурний хлопець, з засадами!... Справу твою треба буде закрутити... бо і так она дуже замотана.

— Іди собі Шестихатка. Зачекай! Горівки напєш ся? Що, Шестихатка?

Пристав Бухвостов пошукав в кишени і витягнув двайцятькопіївку.

— На — маєш. Випий там де хочеш.

— Кланяю ся покірно. Я би так еще ласкавого пана просив о які чоботи. Не було би там яких для мене? Зовсїм подер чоботи...

— Добре вже! Веселий з тебе хлопчиско! Дам тобі свої. Ношені не цїлі два місяцї. А ти її сковородою?

— А що? Тріснув єї, тай вже! З ними так треба!

Пристав вийшов з канцеляриї до спальні і по хвили виніс чоботи.

— Маєш — каже — бери і іди собі брате дальше. Іди собі!

— Ласкавий пане! Може би яке пальто...

— Но, но, іди вже собі. Досить того! Не будь такий лакомий. Гей! Десятник. Того пустити на волю, най собі іде! Подавай тут другого. Будь здоров Шестихатко. Сказав „цяця, так?" Га! га! га!

— Пращаю ласкавого пана. Желаю щастя!

Десятник випровадив другого злочинця приведеного хлопами, а тріснувши єго для порядку в карк, вийшов.

— А! Сокіл наш ясний! — закликав пристав. — Лїтав, лїтав, аж загряз пазурами... Давно одного з вас не виділисьмо... Як там ерфуртска проґрама?

Перед приставом стояв невеликий, кріпкий чоловік з воловим карком, у джокейскій потарганій шапцї і спустивши тяжкі посинїлі повіки, мовчки слухав.

— Певно не варто тебе питати о твоє суспільне становиско: мелїніт, динаміт, нїтроґліцерина і подібних специялів цїлий лїк...

Потім змінивши тон, пристав поглянув в лице незнакомого і запитав сухо:

— Маєш спільників?

— Не маю — тихо відповів незнакомий чоловік.

— Но! Зовсїм природно! Я також не думав так. Щож пане реформатор... Звір з вас певно червоний, треба буде з вами поїхати до міста. Що?

— Та я з міста.

— Якто? Який вітер заніс вас на тутешні огороди?

— Нащо менї тутешних огородів? Я їхав до Боркіна, ласкавий пане.

— Но, так! Отже війт і писар і хлопи очернили бідолаху?!

— Чорт помотав, сказавши правду!

— Хиба? Що ти говориш? Перший раз чую о співучасти того пана у ваших орґанізациях. Може ви і на убиваня ішли не по своїй волї, але за допустом того спільника?

— Таж не було жадного убийства! Я хотів їх пострашити.

— Зовсїм природно! Кинути бомбу під ноги, легкий перестрах і нервове потрясене. Га, га, га, ваша плятформа справдї, то в першім рядї любов і співчутє до ближних. Що? Чого мовчите?

Незнакомий переступав з ноги на ногу і сказав:

— Я був пяний!

— Що, .о...о?

— Я був пяний. А они... за сїно... трийпять копійок. Чи то можливо?

— Яке сїно? Що ти говориш?

— Є сїно. Я їм кажу: „Не боїте ся Бога!" А они: „Так чи не так, а ми Васьки без заплати не випустимо!"

— Нїчого з того не розумію! Якого Васьки?

— Чуґреївского. Я їхав на чуґреївскім. Менї зробило ся так прикро! А ви, кажу. сякі такі... Пороху не лишу з вас...

— Чекай... чекай любчику! Я нїчого з того не понимаю. Кому ти так сказав?

— Арендареви.

— Но, а та бомба де була?

— Бомба? Яка?

— Чогож ти до чорта, арендаря все мішаєш? Звідки ти взяв бомбу?

— Я не брав бомби, ласкавий пане. Що

ревів також строгу ревізию в мешканях директорів а також в приватних мешканях. — З Бовшівця втік також ескомтер Сруль Л., котрий, як кажуть, допустив ся великого обманьства, бо пустив фальшивих векслів на суму около 100.000 корон, втік з міста. Богато купців потерпіло через него великі страти. — З Коломиї доносять: „Потребительное и производительное общество Торгово-промышленный Союзъ въ Коломыи“ має бути зліквідоване на підставі рішеня загальних зборів. Ліквідаторами вибрані: др. Владимір Дудикевич і Нел. Сас Яминьский, діловодчик общ. „Самопомощъ“ в Коломиї. Ліквідация має бути переведена в протягу 90 днів.

— **Пожежа на пароплаві.** На угорскім пароплаві „Королева Єлисавета“ вибух вчера о пів до першої в ночи огонь, коли пароход знаходив ся недалеко пристані Расови. Займило ся в кухни, а що внутрішнє урядженє було деревляне, то огонь в дуже короткім часі знищив внутрішнє уладженє І. і ІІ. кляси. Командант пароплава старав ся причалити до берега, але задля мілини мусів задержати ся на 50 метрів далеко від берега. Богато подорожних повискакувало з корабля до Дунаю, а що повінь позаливала була береги, то подорожні мусїли через кілька годин стояти в воді, аж прибуло кілька лодий ратункових і два малі пароплави та виратували людий. Підприємство плавби на Дунаю подає до відомости, що на 73 подорожних виратовано 70 а не відшукано 30. З персоналу згинули машиніст і кельнер.

Господарство, промисл і торговля.

— **З „Достави“.** На ярмарок в Улашківцях не висилає „Достава“ сього року своїх церковних товарів, як не висилала туди вже й торік. Причина така, що зроблено досьвід, що ті річи через далеку дорогу і через уміщенє їх в лихих ярмаркевих склепах дуже нищать ся, а відтак, що через кошти дороги і ярмарку мусить там й ціна їх значно підносити. „Достава“ уважала тому для своїх гостий кориснїйшим: висилати їм на замовленє гарний і сьвіжий товар просто зі Львова, а заразом давати его з відси по дешевших цїнах. О сїм повідомляємо Вп. Громаду, щоби не глядала в Улашківцях за церковними утварами „Достави“ і не давала зводити ся деяким купцям, що підшивали ся торік під її назву, а то й уживали її етикет (написів на товарах). Творів штуки не шукає ся по ярмарках!

— **Ціна худоби і безрог у Львові.** (Комунікат Краєв. Союза для збуту худоби з торгу у Львові дня 19 червня 1912).

На торг пригнано:

Волів	30	штук
Бугаїв	15	„
Коров	51	„
Ялівника	97	„
Телят	154	„
Овець (кіз)	—	„
Безрог	76	„
Разом	423	штук

Плачено за метричний сотнар живої ваги т. є. за 100 клґр.

	від		до	
За опасові воли	—	кор.	114	кор.
„ худі воли	—	„	—	„
„ бугаї	94	„	102	„
„ коровн на заріз	70	„	90	„
„ ялівник	76	„	96	„
„ телята	86	„	110	„
„ безроги	102	„	120	„

— **Ліцитация на доставу.** Дирекция зелїзниць державних у Львові розписала ліцитацию на доставу зелїза вальцованого на рік 1913. Близші услівя і формулярі оферт можна дістати в бюрі IV Дирекциї від 1—19 липня с. р. Оферти можна вносити до 20 липня с. р. 12 год. в полудне.

Ціна збіжа у Львові.

дня 21-го червня:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	9 50	до	10 50
Жито	9·—	„	9·50
Овес	9·20	„	9·50
Ячмінь пашний	8·50	„	8 70
Ячмінь броварний	9·—	„	9 50
Ріпак	—·—	„	— —
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	10·—	„	14·—
Вика	9 50	„	10 —
Бобик	8·50	„	9 —
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	— —
Конюшина червона	—·—	„	—·—
Конюшина біла	—·—	„	— -
Конюшина шведска	—·—	„	—· -
Тимотка	—·—	„	—·—

Телеграми.

Відень 22 червня. В палаті послів веде ся дальше розправа над законом войсковим. Промавляв звітник меншости комісиї Ляйтнер, а по нїм забрав голос Фресль.

Лісбона 22 червня. Вчера вечером о 11-ій год. вибухли 3 бомби на площи Дом Педро серед зібраної товпи людий. Кавалерия розігнала товпу. Стріляно кілька разів. Одна особа згинула, богато єсть ранених. Склепи позамикано. Войско патролює по улицях.

Тифліс 22 червня. Внаслідок хмаролому над владикавкаскою зелїзницею утопило ся 40 осіб.

Лісбона 22 червня. Куснї бомб, які вибухли на площи Дом Педро поранили богато осіб. Одну особу убило. Серед ранених єсть богато поліциянів. Кінна ґвардия републиканьска розігнала товпу. Хвилево заведено спокій. Сенатора Артура Косту в хвили, коли виходив з парляменту обкидано камінєм. Він стрілив кілька разів з револьвера.

Чікаґо 22 червня. Конвент відкинув 605 голосами против 464 внесенє приклонника Рузвельта, Гедлія, щоби делеґати, котрих мандати суть спорні, не брали участи в нарадах. Отже число голосів приклонників Тафта знов збільшило ся. Вечером доконувано вже борзо верифікаций дальших мандатів.

мені. Менї нїчого не треба.

Пристав насупив ся.

— А хтож ти є?

— Також чуґеївский. Они: трийцять копійок, позвольте сказати. Я—я—як? Де таке право, щоби за зогниле сіно? Но і з того пішло.

— Що пішло?

— Що з пяного чоловіка взяти, ласкавий пане? Відома річ — нїчого не возьме.

— Ти брате, щось хвостом крутиш. Дурного удаєш? Хлопа, ніби то?

— Та бо я таки дурний! Мудрий прецінь не буде жидинятам уший обривати. По пяному свербить мене рука. А як витверезїєш, то видиш агаа... Перешкробав.

Пристав Бухвостов скочив до незнакомого і вхопив его за горло.

— Ти!... ти!... Як називаєш ся!

— Я ніби? Мене кличуть Савлом. У Чуґреєва за парубка служу. Савло Шестихатка називаю ся.

Пристав відтрутив Савла і з криком вилетів до передпокою.

— Утік?! Пустили злодюгу!

— По указу... Ваше благородіє казали его пустити, то ми его і пустили.

— Гоніть за ним і приведіть менї его зараз.

— Коли прошу ваше благородіє, він як тілько вийшов з уряду так всів до дорожки і казав гонити що сили. Я чув на власні уха, як казав до візника, що дасть єму пять рублів, коли поrонить так, як на огонь.

— Чорт бери — закликав пристав і ударив ся по чолї. — Мусів то бути якійсь великий революционер. Шкода, бо чоловік дістав би ордер і аванс...

Надіслане.

Поїзди льокальні.

на головний дворець:

З Брухович: що дня 6·55.
що дня: від 1/6 до 31/8: 8·29, 11·00, 3·42, 5·17, 9·30.
в неділї: від 1/5 до 30/9: 7·43.
в неділї і сьвята рим. кат.: від 1/6 до 31/8: 1·40.
від 1/5 до 31/5: 3·42, 9·30.

З Янова: що дня від 1/5 до 30/9: 1·11, 9·10.
в неділї і сьвята рим. кат.: від 5/5 до 8/9: 10·10.

З Любіня: в неділї і рим. кат. сьвята від 12/5 до 8/9: 9·00.

З Винник: лише в суботу і неділю: 12·16.

з головного двірця:

До Брухович: що дня: 6·02.
що дня: від 1/6 до 31/8: 7·22, 10·05, 2·35, 6·31, 8·35.
від 1/5 до 15/9: 4·21.
в неділї і рим. кат. сьвята: від 1/6 до 31/8: 12·30.
від 1/5 до 31/5: 2·35, 8·35.

До Янова: що дня від 1/5 до 30/9: 10·15, 3·03
в неділї і рим. кат. сьвята: від 5/5 до 8/9: 1·26.

До Любіня: в неділї і рим. кат. сьвята від 12/5 до 8/9: 2·40.

Поїзд поспішний зі Львова до Підволочиск відходить о годині 2 мін. 16 пополудни з перону 2, Нр. сходів II.

Поїзд особовий зі Львова до Красного відходить о годині 2 мін. 50 по полудни із заходного тору перону 4 Нр. сходів IV.

Поїзд особовий зі Львова до Станиславова відходить о годині 2 мін. 35 по полудни з перону 3 Нр. сходів III.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

ОГОЛОШЕНЯ.

В друкарні В. Лозиньского, (під зарядом І. Недопала) у Львові. Телефона ч. 527.